

VII Concurs literari Pratedip 2023

Títol: 1923

Pseudònim: Ítaca

Categoria: Adult

Escolto els crits de la mare durant tota la nit, per algun motiu aquells sorolls m'agraden i sento certa satisfacció. De cop, sento el plor d'un nadó, les veus de la mare i la veïna anuncien el meu pitjor malson, el meu germà ha nascut i és viu.

Baixo a les fosques les escales que condueixen fins l'habitació i noto com la ràbia creix en mi a cada pas; entro i observo en silenci, tot és fosc i només una petita espelma il·lumina lleugerament la sala. La mare em veu i em fa passar:

–Lua el teu germà ja és aquí, es dirà Lluç, com l'avi!– Em diu en veu baixa; el veig entre les ombres, petit i prim.

El pare entra sense mirar-me i em tanca la porta a la cara. Ploro en silenci durant tota la nit, demano, no sé a qui, que aquell nadó, mori.

Els dies transcorren ràpidament i la mare viu i respira només per al nen, ja no em demana dormir plegades ni ballem abans de dormir. Durant les nits somio que ell és mort i tot torna a ser com sempre. Al despertar del tretzè dia, ho veig tot clar, en Lluç, ha de morir. Valoro com fer-ho i quan, penso en la nit, mentre tots dormen.

Ressonen les campanes, són les dotze de la nit, els pares dormen. Entro sigil·losament i camino fins el bressol, examino meticulosament aquella criatura que m'ha robat la mare, continc la repulsió que sento i marxo amb ell als braços camí a les sèquies del poble.

Les nits d'hivern m'agraden perquè són sempre fosques, fredes i humides; avanço ràpidament entre els carrer estrets. El nen plora i li tapo la boca amb força.

Escolto la meua pròpia respiració, experimento l'excitació al cos, l'eufòria m'envaeix.

Les sèquies són a l'inici del poble i en poc temps i arribo, deixo l'infant sobre els murs

que contenen l'aigua, són estrets i ell mateix hi caurà durant la nit. Ric més fort del que m'agradaria però no puc evitar-ho, estic pletòrica; de cop, escolto la veu trencada i tremolosa de la mare:

–Lua, filla... què fas?–

Voltejo ràpidament, la veig amb dificultat entre la penombra de la nit, només il·luminada per la Lluna, puc intuir la seva expressió, una barreja d'horror i llàstima.

Veig de reüll en Lluc, que continua plorant feroçment sobre el fi mur a punt de caure a la sèquia que a l'hivern va plena a vessar. La mare arrenca a córrer cap a l'infant i l'agafa abans que caigui a l'aigua fosca i glaçada. Mentre la mare s'aferra al nadó, desaparec entre les ombres i de manera gairebé instintiva, fujo cap a les muntanyes.

Em moc àgilment entre els arbres, conec la serra de Llaberia i les muntanyes de Prades a la perfecció, vam viure durant uns anys a la Mussara però la falta de feina per al pare va fer que ens mudéssim a Prasdip; recorro durant tota la nit les muntanyes que separen els dos pobles, la fúria ajuda a mitigar l'abatiment i no m'aturo.

Caic al terra i sento les pedres clavar-se als meus genolls, m'aixeco i miro el cel, encara és de nit. De sobte, sento una respiració al clatell, em giro i veig una figura negra com la nit, és la meva gossa Lia, respiro amb tranquil·litat, ella s'apropa i em llepa les ferides dels genolls: Ella, l'únic ésser realment pur i bondadós, va néixer el mateix dia que jo i per això, la mare li va posar un nom bessó, com si ella fos la meva germana de sang, la Lua i la Lia. Ens miren i ja no tinc ganes de continuar fugint, l'abraço i li dono les gràcies per seguir-me fins aquí. Caminem a pas lleuger, sé on vull anar.

Arribo a La Mussara, giro ràpidament a la dreta i vaig directament a Cal Nico, un ancià que viu sol i ens va ajudar quan el pare va perdre la feina i no teníem ni per menjar.

Truco a la porta, sento les passes lentes però decidides, obre la porta i amb l'expressió desencaixada em fa passar. Ni tan sols em pregunta que faig allà, em coneix bé i sap que

alguna cosa greu ha succeït perquè jo estigui allà a altes hores de la nit. Li demano si pot ajudar-me a matar el meu germà i recuperar les atencions de la mare i ell respon:

–Lua, jo no puc matar un infant, però puc oferir-te l’ajuda que necessites–.

Sortim de casa a poc a poc, i ens dirigim a l’església. Puc escoltar les granotes raucar i sé que ens apropem a la bassa; al passar per davant sento certa nostàlgia, vaig viure grans estones jugant a prop de l’estany. Girem a l’esquerra i arribem a l’església de Sant Salvador, gran, imponent i sobretot, tenebrosa.

Hi entra el senyor Nico primer i pocs segons després em fa una senya amb els dits perquè jo també hi entri, li demano a la Lia que s’esperï fora i ella com sempre, m’obeeix.

Entro discretament, tot és fosc i trigo uns segons en adaptar-me a la foscor; visualitzo una figura i camino cap a ella. L’olor de les espelmes consumides em remou l’estómac fins al punt de fer-me gairebé vomitar, sempre he odiat l’olor de les esglésies. En Nico torna a fer-me una senya i aquest cop, puc entreveure un objecte a les seves mans, al apropar-me observo que es tractava d’un llibre. Sense dir-me res, m’agafa pel braç i sortim a corre cuita; mentre avancem fins a la porta em giro breument per descobrir que sota l’estàtua de Crist hi ha un forat gran i profund, d’on dedueixo que s’ha extret el llibre.

Un cop fora, em mira als ulls i mentre m’agafa per les espatlles em diu:

–Aquí tens la solució a tots els teus problemes, però tot té riscos, Lua, res és mai gratuït... el que llegiràs en aquest llibre no és d’aquest món, no pertany a res terrenal, és perillós i marcarà per sempre la teva vida, pensa bé que vols fer i sobretot, mai més tornis per aquí, mai piquis de nou la meva porta, per tu, estic mort, sents?–

...

Veig com l’alba poc a poc m’atrapa i tot s’il·lumina al meu voltant, la serra de Llaberia és tan espectacular a la matinada com terrorífica de nit, caminem sense pressa però a pas lleuger, pressiono el llibre fort contra el meu pit i tinc la sensació que la seva aura

m'envaeix, no sé que diré en arribar al poble, però tampoc tinc gaires intencions de donar explicacions.

Després d'hores caminant, arribo a casa. El pare ni tan sols em dirigeix la paraula, la nostra relació mai ha estat ni bona ni dolenta, és, hi ha estat sempre, inexistent.

Vaig directament cap al meu dormitori i tanco la porta amb delicadesa, la mare encara dorm i soc conscient que tinc escassos minuts abans que el meu germà es desperti i amb ell, la mare.

Observo el llibre per primer cop, a la penombra de la nit, no vaig fixar-me gaire i ara, per primer cop, puc observar-lo amb deteniment. Té la tapa dura, fosca i de pell, penso si serà pell humana i un somriure es dibuixa a la meva cara, les pàgines són gruixudes i amb un lleuger to groguenc, és un llibre antic això està clar; està escrit a ploma, en català antic i llatí, algunes pàgines tenen il·lustracions macabres i demoníques. Miro cada dibuix amb minuciositat i intento esbrinar què són i per a què serveixen. De cop, la Lia salta del llit, acció que em desvetlla i amago el llibre sota el llit, aquesta nit continuaré.

El dia transcorre amb calma, la mare em tracta com si res hagués ocorregut, és de les que pensa que si no parles d'una cosa, senzillament, no ha passat. Intenta evitar que m'apropi al meu germà amb excuses imbècils. El que ella no sap, és que ja no tinc cap intenció de matar-lo amb les meves pròpies mans, ho faré d'un altre manera.

La dolça nit arriba i amb ella, la meva oportunitat d'estudiar el llibre amb calma. Quan tots estan adormits, encenc una espelma i trec el llibre de sota el llit. Durant força estona passo les pàgines amb cura, les il·lustracions m'aviven i sento el cor bategar d'emoció, experimento certa eufòria mentre les observo. En arribar a la pàgina onze m'aturo i llegeixo el nom del títol, *-Vampire canis-* miro la il·lustració i reconec la imatge, penso detingudament on l'he vist i com un llamp el record arriba a la meva ment, són els gossos vampir dels retaules de l'ermita de Santa Marina. Llegeixo detalladament les vuit pàgines

i extrec el conjur maligne per invocar-los. Com la resta del llibre té parts escrites en català antic i llatí, intento traduir la part essencial i aconseguixo interpretar el conjur gairebé en la seva totalitat:

“Sota l’ombra del temple del mal, on dorm el rei dels assedegats, sota la llum crepuscular un cercle de sal dibuixaràs i dins sang pura vesaràs. “Gos vampir” tres cops repetiràs... quan escoltis el seu udol, el teu desig demanaràs”.

Em passo la nit intentant esbrinar els misteris del conjur; m’estiro al llit i miro a través de la finestra com la nit es converteix en dia. De sobte, tot cobra sentit, des de la finestra entreveig la silueta del castell de Pratdip i recordo la vella història que narren els ancians del poble. Segons expliquen, dins del castell hi vivia l’Onofre de Dip, un vampir amb la capacitat de convertir-se en qualsevol animal, ara sí, tinc clar que el temple del mal és el castell de Pratdip i l’Onofre de Dip era el rei dels assedegats.

Sempre havia pensat que tot era una vella llegenda, em sorprèn que ningú l’hagi plasmat encara en un llibre. Penso d’on treure la sang pura si en aquest món, ja no queden persones bones ni santes. Sento el badall de la Lia i recordo que ella, la meva gossa, és l’únic ésser realment pur que conec, esperaré pacient el crepuscle i realitzaré el conjur.

Amb l’excusa d’un mal de panxa em passo el dia a la meva estança. Quan sé que els pares són fora agafo la sal, un ganivet de la cuina i un petit bol de ceràmica; crido la Lia, no li vull fer mal, l’estimo i sé que ella confia en mi. Amb les mans tremoloses la faig asseure a la meva faldilla i li realitzo un petit tall a la pota dreta; ella crida i jo l’abraço amb força, li demano perdó i les llàgrimes m’ennuolen la vista, amb dificultats aconseguixo que unes quantes gotes caiguin al bol.

Abans que arribi la nit, m’escapo per la finestra i em dirigeixo cap al castell, pujo les escales a correuita perquè el sol està a punt de posar-se i sé que tinc poc temps. Amb la respiració entretallada faig un cercle amb la sal i em col·loco al centre, vesso la sang i

repeteix 3 cops “*Vampire Canis*”. La nit m’atrapa i tot es torna fosc, espero immòbil. Quan ja pensava que res havia funcionat, sento un udol esfereïdor, la sang se’m glaça i experimento un terror indescriptible, recordo què he de demanar el meu desig i en veu alta dic:

–Forces malignes, acabeu amb el meu pitjor enemic, el meu germà ha de morir–.

...

Fa tres dies i res ha succeït, la ràbia em recorre el cos. Miro pel finestral, avui és Lluna plena i sento una estranya atracció per ella. Soltadament, un soroll em desperta de la meva letargia. Distingeix clarament una figura canina, té una figura esvelta, les potes llargues, un preciós color tigrat i la punta de la cua blanca. Salta àgilment i entra per la meua finestra, em mira als ulls i m’ignora, es dirigeix ràpidament cap al bressol on està el Lluç, el segueixo i observo amb eufòria com mossega la petita cama del nadó.

El nen plora amb força i sense esperar-ho, la mare entra amb una falç, m’empenta i ataca al Dip tallant-li una pota. L’animal udola de dolor i aconsegueix fugir amb dificultat.

Tot és ple de sang, la mare crida però jo la sento com si estigués molt lluny, una atracció em desborda i sense poder-me controlar m’ajupo i llepo la sang del Dip, la Lia s’apropa i fa el mateix; la mare crida horroritzada, m’aixeca del terra i m’agita desesperadament, té la mirada desorbitada i la boca desencaixada, em miro en el mirall i veig que tinc tota la boca i part de la barbata plenes de sang. Ric malèvolament mirant a la mare als ulls i trec la llengua per netejar-me la sang sobrant, ella s’aparta de mi i cau al terra, s’asseu en un racó i amb el cap entre les cames comença a resar.

Marxo a la meua estança, el pare em mira i per primer cop no veig en ell indiferència, si no pànic.

Els dies transcorren i jo no sento ni gana, ni set ni fred ni calor, només una cosa m’obsessiona, la sang. Puc escoltar-la recórrer les venes dels pares des de metres de

distància, fins i tot puc olorar-la, intento controlar les ganes de tallar-los-hi el coll i beure-me-la. La mare va enviar al nadó amb la seva germana i no tinc forma de saber on és.

Tinc molta set de sang, i amb una agilitat extraordinària em dirigeixo cap als avencs de la Febró, allà puc matar algun pastor, amagar-lo a les coves i beure'm la seva sang amb tota tranquil·litat. La Lia em segueix, i puc advertir que ella també vol sang.

Arribo a la cova gran i espero pacient durant hores. De sobte, escolto unes passes llunyanes, m'amago esperant que sigui un pastor o un camperol, puc veure amb perfecta claredat tot i estar en completa penombra. Una olor familiar s'apodera del lloc, és la inconfusible essència de la mare; em quedo paralizada, sento la seva veu:

–Lua, filla, surt! si us plau, soc jo, em sap greu tot el que ha passat, el Lluc és lluny i mai més ens separarà, ara ell és problema de la tieta, ara serem tu i jo, soles, com abans... surt i tornem a casa–.

L'escolto i sense saber perquè, avanço a tota pressa cap a ella, estenc els braços per abraçar-la, ploro d'emoció i alegria; de cop i just abans d'abraçar-la, ella m'empeny amb força cap a la dreta i sento el terra desfer-se sota els meus peus.

Desperto abruptament i com una fiblada sento un gran dolor al cap, puc sentir la sang caure per la meva cara. M'aixeco i observo on estic. La mare m'ha fet caure per un gran forat, ella coneix les coves millor que jo, he oblidat que ella em va ensenyar aquests avencs. Miro cap a dalt i la veig observant-me des de dalt.

Amb la veu decidida em crida:

–En arribar a Prasdip el primer que ens van ensenyar els seus habitants va ser a combatre els Dips, el que mai em podria haver imaginat, es que hauria de lluitar contra la meva pròpia filla, de veritat creies que no descobriria el teu llibre? Al retaule de Santa Marina hi apareixen, el ermità en la seva infinita clemència, em va explicar com detenir-te–.

Acte seguit, salta dins del forat.

Cau de mala manera i amb prou feines aconsegueix alçar-se; adverteixo com s'extreu de la butxaca sorra i un petit pot de vidre. Sense dirigir-me la paraula, em llança la sorra als ulls per cegar-me i acte seguit em precipita l'aigua beneïda pel cap; el líquid em crema i crido amb ferotgia, però de la meua gola no surt un crit humà, sinó un udol. M'ajupo àgilment i col·loco les mans al terra, –mami, soc jo!–, Miro el seu rostre horroritzat, avanço cap a ella i d'una sola queixalada li arranco la jugular. En un ràpid impuls la mare m'abraça contra el seu pit i em clava un punyal a les costelles, en un últim sospir repeteix tres cops:

–La vida de la meua filla a canvi de 100 anys de pau.

La Lia s'apropa amb cautela i li xucla tota la sang. M'arrenco el punyal i sé que jo també em dessagno ràpidament. La miro amb minuciositat; té els ulls d'un vermell lluent, la seva musculatura ara és definida i els ullals li sobresurten; s'apropa i ni tan sols fa el mínim intent d'atacar-me, s'ajup i em llepa la cara; la seva lleialtat és incorruptible.

Amb les últimes forces que em queden, li acarono el front i murmuro:

–Fes de la nit, el teu regne, viu entre les ombres, però no deixis que ningú oblidi qui són els Dips, deixa't veure entre la boira, udola a les nits de Lluna plena i quan arribi el moment, venja la meua mort, que cap habitant de Pratedip camini tranquil per les nits, que sentin el teu alè a la nuca i la por a morir entre les teves dents, sigui el seu pitjor malson, fes de la teua presència, el seu infern–.

D'un salt surt del forat sense cap esforç, alço la mirada i al seu costat veig el Dip que vaig invocar, continua coix de la pota que la mare li va segar però la seva ferida està perfectament curada. Els veig desaparèixer en un instant.

Tot es torna fosc al meu voltant i un últim pensament arriba a la meua ment:

–100 anys, la mare només ha demanat 100 anys de pau–.